

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 837/2023
20.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Вучељића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду ПОИ 4/10 од 13.04.2023. године и ПОИ 4/10-Кв 2614/23 од 30.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Вучељића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду ПОИ 4/10 од 13.04.2023. године и ПОИ 4/10-Кв 2614/23 од 30.06.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 441. став 3. ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду ПОИ 4/10 од 13.04.2023. године, у ставу V према окривљеној АА, продужено је привремено одузимање имовине одређено решењем Вишег суда у Београду ПОИ 12/11 од 13.12.2016. године, преиначено решењем Апелационог суда у Београду Кж-ПОИ 5/17 од 04.12.2017. године, којим је од ове окривљене одузета непокретност – породична стамбена зграда површине 202м² у улици ... бр. .. у ..., на катастарској парцели .. К.О. ..., уписана у лист непокретности .. Службе за катастар непокретности ... .

Решењем Вишег суда у Београду ПОИ 4/10-Кв 2614/23 од 30.06.2023. године, одбијена је као неоснована, између осталих, жалба браниоца по службеној дужности окривљене АА, адвоката Милоша Вучељића од 24.04.2023. године изјављена против решења Вишег суда у Београду ПОИ 4/10 од 13.04.2023. године, као неоснована.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Милош Вучељић, због повреде закона и то:

члана 16. ЗКП и повреде одредаба члана 23. и 25. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, а из образложења захтева произилази да је исти поднет и због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП), са предлогом да Врховни суд преиначи у целини или делимично побијане одлуке или да их делимично или у целини укине или да укине само другостепену одлуку и предмет врати на поновну одлуку органу поступка или на суђење првостепеном суду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у коме се односу на повреду кривичног закона из члана 441. став 3. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да су побијана решења донета супротно одредбама члана 23. и 25. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, јер је власник привремено одузете имовине онемогућен да се на захтев изјасни у року од 15 дана, није одржано рочиште, власник је онемогућен да учествује у поступку и у разматрању свих чињеница, а тужилац није пружио ни један доказ уз захтев, већ је то накнадно урадио, с тим да докази никада нису достављени власницима на изјашњење, па су побијане одлуке донете уз повреду закона, на који начин бранилац окривљене захтевом указује на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, прописано је да када постоји вероватноћа да би касније одузимање имовине проистекле из кривичног дела било отежано или онемогућено, јавни тужилац подноси захтев за привремено одузимање имовине, а ставом 3. истог члана, прописано је да се захтев из става 1. овог члана доставља без одлагања власнику са поуком да у року од 15 дана може суду доставити одговор на захтев са доказима о начину стицања имовине.

Чланом 25. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, прописано је да ће суд одмах по пријему одговора власника на захтев из члана 23. став 1. овог закона, односно када протекне рок у коме се одговор може дати, а најкасније у року од осам дана, решењем одлучити о захтеву за привремено одузимање имовине, а ставом 2. истог члана прописани су услови под којима ће суд решењем одредити привремено одузимање имовине, док је ставом 3. истог члана прописано да ако нису испуњени услови из става 2. овог члана суд ће решењем захтев јавног тужиоца одбити.

Из наведених законских одредби произилази да се члан 23. и 25. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, односе на поступак за одређивање привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела, а побијаним решењима, у односу на која је поднет захтев за заштиту законитости је продужено привремено одузимање имовине одређено решењем Вишег суда у Београду ПОИ 12/11 од 13.12.2016. године, које је преиначено решењем Апелационог суда у Београду Кж-

ПОИ 5/17 од 04.12.2017. године, којим је од окривљене АА одузета непокретност ближе описана у изреци првостепеног решења. По налажењу Врховног суда, у поступку у ком се продужава привремено одузимање имовине, које је претходно већ одређено одлуком суда, нема места примени одредаба члана 23. и 25. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, па побијаним решењима није учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП, на начин како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА указује, због чега је захтев у том делу оцењен као неоснован.

Бранилац окривљене АА у захтеву наводи и да је побијаним решењима повређен члан 16. ЗКП, на тај начин што је првостепени суд просто побројао писане доказе, без њихове правне и чињеничне оцене и погрешно оценио изведене доказе, заузимајући став да је вредност одузете имовине у очигледној несразмери са стварним приходима која је окривљена остварила. а да у конкретном случају не постоји мањак прихода у односу на стечену имовину, а нарочито не постоји очигледна несразмера, јер је кућа, која је предмет овог поступка, купљена из средстава остварених кроз пословање привредног друштва „ББ“ које успешно послује, о чему су достављени докази које првостепени суд није узео у обзир, као и да је назаконодана одлука суда да се окривљеној одузме цела непокретност, иако је сам суд утврдио да имовина проистекла из кривичног дела представља половину од вредности предметне непокретности, па је оваква одлука суда супротна одредби члана 3. и 4. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела.

По налажењу Врховног суда, на наведени начин захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама (члан 440. ЗКП), што у смислу одредбе 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је захтев у овом делу оцењен као недозвољен.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у коме је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**